

[Rytter.]

Forældelse af Forbrydelser; de nye Regler, der opstilles, er paa enkelte Omraader heller ikke meget afvigende fra dem, vi har nu.

Kapitlet om Spioneri vil næppe heller blive mødt med Modstand. At Lovbestemmelserne paa dette Omraade bliver skærpet, finder vi fra vor Side yderst naturligt, navnlig naar Forbrydelsen kan true Statens Selvstændighed eller dens Efterretningsvæsen. Vi finder Skærpelserne højst rimelige, ogsaa naar det ikke drejer sig om militære Forhold.

Tillige vil jeg tro, der vil være Stemning for de Straffe, der foreskrives i Kapitlet angaaende Forbrydelser mod Kønssædeligheden. Maaske man dog maa se bort fra § 234, der handler om, hvor langt Forbudet mod Offentliggørelse skal gaa, idet det er et Spørgsmaal, om Forbudet skal gaa uden for egentlig utugtige Skrifter. Men det er noget, vi kan diskutere i Udvalget; jeg er tilbøjelig til at tro, at den højtærede Justitsminister er gaaet for vidt, og det viser sig jo ogsaa, at Rigsadvokaten har taget Afstand fra den Formulering, Ministeren her har foreslaaet.

Endelig vil jeg ikke antage, der vil blive stor Diskussion om det Kapitel, der handler om Legemskrænkelser. Fra alle Sider vil man, som ogsaa den ærede socialdemokratiske Ordfører var inde paa, være stemt for, at Folk, som overfalder sagesløse Personer, skal straffes strengt.

Jeg tror derfor, at hvis Ministeren havde indskrænket sig til at forelægge de Kapitler, som handler om à jour-Føring: Forældelse, Spioneri, Kønnsfrihedsforbrydelser og Legemskrænkelse, vilde han have haft den Tilfredsstillelse, at hans Forslag var gaaet temmelig let igennem Rigsdagen. Men den højtærede Minister har — desværre, efter min Mening — benyttet denne Lejlighed til at stille Forslag, som jeg synes den højtærede Minister ikke skulde være kommet med.

Det gælder først Reglerne om Dagsbod. Det er et Spørgsmaal, som vi kan diskutere ganske politisk — ligesom jeg haaber, vi ogsaa kan diskutere de andre Kapitler ganske upolitisk. Det er nemlig et rent praktisk Spørgsmaal og ikke et Spørgsmaal, der bør sætte Sindene i politisk Bevægelse. Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet kom ganske vist lidt højt op, idet han sagde, at i alle demokratiske Stater har man kæmpet for dette Princip Gennemførelse, og det var godt, at vi nu ogsaa her i Danmark sluttede os til det — nu skulde det ikke gaa, som det var gaaet før, at det reaktionære

Landsting satte sig imod disse Bestræbelser. Dette har den ærede Ordfører for Socialdemokratiet ikke Ret til at sige, for det er et Spørgsmaal, som ikke har noget med Demokrati eller Ikke-Demokrati at gøre, det er et Spørgsmaal, som man i de demokratiske Stater ser yderst forskelligt paa; den ærede Ordfører behøver kun at tænke paa, at et Land, der ligger lige op ad os som Norge, har vægret sig ved at gaa ind paa det. Vi skal derfor ikke sætte dette Spørgsmaal i Forbindelse med Demokrati eller Ikke-Demokrati, det maa diskuteres rent sagligt, fordi det er et praktisk Spørgsmaal.

Som bekendt er Kravet om Dagsbodsystemets Indførelse ikke rejst fra de praktiserende Juristers Side, hverken fra Sagsføreres eller fra Domstoles, det er rejst fra teoretisk Side. Det blev rejst omtrent samtidig i Sverige, Finland og Danmark af tre bekendte Professorer, og er altsaa rejst af Teoretikere, medens Praktikerne gennemgaaende har været imod det. Det er rimeligt, at Folk, naar de hører om et saadant System, siger: Det er et godt Princip, det maa vi have gennemført, og det kan kun være Folk, som er interesserede i Kapitalister, der har noget imod det. Man anfører for et saadant Princip med Rette, at det vil opfylde det, der kræves af al Straf, at den er præventiv, vil medføre, at man tager sig i Agt for at begaa den Slags Forbrydelser; man vil faa en Mulkt, som svarer til ens Formue. Foruden at Dagsboden er præventiv, har den ogsaa en anden god Side, nemlig at den medfører Afskaffelse af de kortvarige Frihedsstraffe. Det er nemlig en Uting....

Formanden: Jeg maa bede om mere Ro i Salen.

Rytter: Tak, Hr. Formand!

Det er nemlig en Uting, at man kan idømme Frihedsstraffe paa 2, 3 eller 4 Dage, for det første fordi disse korte Frihedsstraffe ingen Virkning har, og dernæst fordi det, at man kan henvise til, at vedkommende dog har været i Fængsel, ødelægger en Mands Selvfølelse. Man undgaar, siges det, herved ogsaa Statskassens store Udgifter ved de smaa Frihedsstraffes Afsoning, idet denne koster Staten en Mængde Penge. Man undgaar, at Staten faar de Udgifter, der er forbundet med Afsoningen, og opnaar, at Statskassen tværtimod snarere faar en Indtægt ved, at Dagsboderne gaar ind i Statskassen. Desuden hævdes det, at Straffen gennem Dagsboden virker lige føleligt, og det er Straffens Formaal; det er navnlig Udtrykket „lige føleligt“.